

Ни кука збрала, ни чедо стегла.
 И ми отишла, кай църно море,
 Да и ми чуло где риба пейтъ
 Где риба пейтъ, где мраморъ дзунитъ.
 Да и си зела каменъ мраморенъ,
 Да го носила деветъ месеци;
 Каменъ повила, каменъ развила,
 Каменъ пакъ каменъ, студентъ пакъ студентъ.

261.

Що ми съ бѣлеи, лелентъ?
 Ели ми ъ бѣли шаторъ?
 Ель ми ъ грутка снежовца?
 Ель ми ъ соколово пиле?
 Ели ми ъ бѣло платно?
 Ели ми ъ руди овенъ?
 Да ъ грутка снежовица,
 Отъ сѣнце ке скопнеше;
 Да да ми ъ бѣло платно,
 Лель ке го девойка зберитъ;
 Да ъ соколово пиле,
 Даль ке пиле отлеташе;

Да да ми ъ овенъ руди,
 Да лели ке въ поле слезитъ;
 Туку било бѣли шаторъ,
 А потъ него Боленъ Дойчинъ;
 Край него сестр' Ангелина: —
 „Айти сестро Ангелино,
 Земи сѣд-а, та начекай,
 Начекай отъ мой-те рани,
 Та растури по пѣтища,
 По пѣтища, по све друмя,
 Донеси леко'ита вода,
 Да измиамъ мой-те рани.“

262.

Попиталъ Стоянъ бѣла Боянѣ,
 Стоянъ ъж питатъ, братъ ъ не даватъ;
 Стоянъ бекріа лудоделіа:
 „Отруй брата ти, бѣла Бояно,
 Отруй брата ти, земи ме мене.“ —
 „Отруло би го, Стояне море,
 Отруло би го, немамъ со ощо.“ —
 „Я да ти кажамъ, бѣла Бояно,
 Айде поиди си отъ осой въ осой,
 Ти да фати си две люти зми,
 Една осойна, друга присойна,
 Да превързи 'и со зеленъ гайтанъ,
 Да превърли 'и на зеленъ яоръ,
 Яоръ ке цутитъ, яд-отъ ке капитъ;